

Udvalget udarbejdede bl. a. på foranledning af fællesrepræsentationens repræsentant i udvalget et forslag til lov om tilsyn med pensionskasser, hvis bestemmelser i hovedsagen findes i den nugældende lov.

Forslaget blev fremsendt til socialrådet, men da dette kort efter blev ophævet, blev resultatet også denne gang negativt.

Omkring nytårsskiftet 1932—33 kom Burmeister & Wain i økonomiske vanskeligheder, og skønt dennes pensionskasse var en af de bedste i landet, idet forsikringsfondens midler var båndlagt, havde man ikke nået at få overført godt 300 000 kr. til pensionskassen — hvilket naturligvis medførte, at kassen på det tidspunkt ikke var solvent.

Fællesrepræsentationen benyttede anledningen og rettede igen en henstilling til ministeriet om, at dette ville fremsætte et forslag til lov om tilsyn med pensionskasser, og indbød pressen til et møde, hvor man redegjorde for spørgsmålet, med det resultat, at sagen blev drøftet i så godt som alle landets dagblade.

I juli 1934 nedsatte handelsministeren et sagkyndigt udvalg, hvori fællesrepræsentationen var repræsenteret. Udvalget afgav betænkning den 1. februar 1935, og den 26. samme måned forelagde handelsministeren et forslag i folketinget, og den 11. maj 1935, efter 14 års anstrengelser, var lov om tilsyn med pensionskasser en kendsgerning — med tilslutning fra alle rigsdagens partier.

Vi føler os overbevist om, at det ærede udvalg efter denne redegørelse vil forstå, at det forelagte lovforslag har vakt betænkeligheder indenfor vore medlemmers rækker, idet forslaget på afgørende punkter bryder med princippet i den nugældende lov.

Vi forstår udmærket, at den højtærede handelsminister ved sit forslag om udvidelse af rammerne for anbringelse af forsikringsfondens midler tilsigter, at der kan opnås en højere rente og derved muligvis en større pension og at animere arbejdsgiverne til at skaffe deres medarbejdere en pensionsordning, og det skal villigt indrømmes, at de små pensioner — set i forhold til nutidens prisniveau — er et problem, som vi stadig stilles overfor ved møder landet over med krav fra medlemmernes side om, at organisationens ledere skal skaffe en ændring i dette forhold. Men for os spiller sikkerheden også en stor rolle. Visheden om, at de pensioner, som er stillet i udsigt, også er bombesikret, når invaliditet eller alderdom indtræder, er af lige så stor interesse som pensionernes størrelse, thi hvad hjælper det, at man har løfte om en stor pension, hvis midlerne ikke er tilstede, når løftet skal indfries?

Forslaget åbner mulighed for, at den tiendedel, som pensionskassernes bestyrelse selv kan disponere over, anbringes i virksomheden. En tiendedel synes ikke at være så forfærdeligt og de 2 pct. af disse midler i aktier endnu mindre; men vedtages bestemmelserne — hvad vi indstændigt må fraråde —, er vi på glidebanen henimod de forhold, som vi i 14 år kæmpede for at få ændrede og ordnede.

Tanken i forslaget var os bekendt, inden det blev forlagt, thi lederne af nogle store virksomheder har såvel i skrift som i tale slået til lyd for, at de skulle have ret til at anbringe deres aktier i sikkerhedsfonden.

Hvis alle aktieselskaber var så vel rustede som disse selskaber, var vore betænkeligheder ikke så store — og dog.

Vi erindrer et stort selskab, som for mange år siden handlede med Rusland, og da forandringen i politisk henseende skete dér, gik firmaet nedenunder og hjem og funktionærernes pension samme vej, så man måtte begynde på bar bund — og vi husker et andet, meget stort selskab, hvor en aktionærgruppe fremtvang en udlodning af reserverne, hvilket havde til følge, at selskabet i 3 år gav 0 i udbytte og først derefter langsomt så småt begyndte at give udbytte igen, hvilket naturligvis også havde følger for pensionskassens solvens.

Når det kan gå sådan for de blomstrende virksomheder, hvorledes kan det da ikke gå for de mindre vel konsoliderede?

Fra anden arbejdsgiverside, hvor man er meget forstående overfor medhjælperes forhold, har man sagt til os: „Vi ville gerne yderligere forbedre vore funktionærers pensionsforhold, men vi kan ikke binde så store kapitaler, som forsikringsrådet fordrer for et yderligere tilsagn fra vor side; men vi ville gerne yde en større pension, hvor udgiften skulle afholdes af driften. De forsikredes krav skulle naturligvis ved konkurs være privilegeret.“

Vi har svaret, at vi anerkender tanken, der ligger bag forslaget, men spørgsmålet er om, hvor store aktiver der er til rådighed ved en sådan konkurs, og om ikke resultatet